

over, derimod anker jeg over, at man har taget alle ekstraordinære Udgifter med uden at gøre opmærksom paa, at de ere ekstraordinære. Der er saaledes paa § 26 V og VI i Aar bevilget omtrent $8\frac{1}{2}$ Million ekstraordinært, og dette Beløb maa naturligvis ved en Sammenligning drages fra de 38,3 Millioner, som Opgørelsen resulterer i. Jeg kan som sagt indrømme, at en Del af Invalideforsørgelsen er militære Udgifter, men jeg kan ikke indrømme, at den Del af den, der falder paa Krigsinvaliderne, er militære Bevillinger. Det er en Følge af de to Krigs-Ulykker, der ere overgaaede vort Land, vi have jo Krigsinvalider baade fra Treaarskrigen og fra 1864. Og naar de Herrer have taget Hædersgaven til Veteranerne fra Treaarskrigen med og i lige Maade de 10,000 Kr., der i Aar bevilges til Veteraner, der holde Guldbryllup, er dette i mine Øjne heller ikke militære Udgifter. Vi have villet hædre de Mænd, der deltog i Treaarskrigen ved at give dem en livsvarig Hædersgave. Man kan naturligvis strides om, hvorvidt det er berettiget eller ikke, og de ærede Socialdemokrater saa noget anderledes paa denne Sag end vi andre, idet de kun vilde have denne Hædersgave vedtaget til de ubemidlede, men den har ikke noget som helst med de militære Udgifter at gøre. Den er en Følge af et Hensyn, man har vist disse Mænd. Man har ment, at naar de satte deres Liv i Vove og til Dels ofrede Helbredet under Forsvaret for Fædrelandet, vilde man paaskønne det. Men vi have ikke faaet en eneste Soldat eller et eneste Gevær mere derfor. Disse Udgifter falde bort, efterhaanden som disse Veteraner dø. Naar man har taget saadanne Udgifter med, bidrager det til et misvisende Billede.

Saa komme vi til Tillægsbevillingsloven, og her er det, jeg gjorde opmærksom paa før, at man ikke har forøget Udgifterne med 2 Mill. Kr., skønt man har kunnet gøre det med et Pennestrøg. Der er nemlig her bevilget — jeg antager Opgørelsen er rigtig — 3,588,621 Kr. 74 Øre, men det ærede Mindretal trækker i Opgørelsen 1,993,000 Kr. og lidt til fra, fordi det er Genbevilling. Jeg indrømmer, at det kan være rigtigt, men man kan lige saa godt sige, at disse Genbevillinger ere bevilgede i Aar, som man kan sige, at de Udgiftsbeløb, man disponerede over under den ordinære Rigsdagssamling, da vi vedtog Hærlovens Ordning, ere ordinære Bevillinger, man kan lige saa godt gøre det ene som det andet, det er kun det, jeg gør opmærksom paa. Men enten man nu vil regne med disse 3,6 Millioner — jeg afrunder Tallet — eller med 1,6 Million

efter at have draget de 2 Millioner fra, er Forholdet dog, at 1,53 Million, naar man har fradraget de 2 Millioner, er bevilget til ekstraordinære Foranstaltninger og altsaa ogsaa maa drages fra, naar man vil give et virkelig fuldtro Billede af Forholdene. Det er dette, jeg har villet gøre opmærksom paa. Paa den Maade vil der gaa omtrent 12 Millioner fra de 38 Millioner, og derved komme vi ned til det Tal, som Mindretallet i Virkeligheden burde have faaet ud af sin Sammenligning.

Jeg skal dog gøre opmærksom paa en Ting til, og det er, at den Stigning, der bliver tilbage, ikke udelukkende og ikke en Gang for Halvdelen Vedkommende er en Følge af Hærlovens Vedtagelse, det maa det ærede Mindretal vide. Denne Stigning er ikke nær saa stor som de $6\frac{1}{2}$ Mill. Kr., som Forskellen bliver efter min Opgørelse. Men Stigningen er fremkommen lidt efter lidt i Løbet af 11 Aar, og den er ikke mindst foranlediget af det ærede Mindretals Medlemmer. Naar vi i 1902 vedtog Forhøjelser af Underofficerslønninger ved Hær og Søværn, der medførte Omkostninger straks til omtrent 680,000 Kr., er det en Følge af, at ogsaa de ærede Medlemmer have stemt derfor. Jeg erindrer i alt Fald ikke, at de have sat sig imod disse Bevillinger. Da vi senere i 1906 vedtog den saakaldte Lov om Løjtnantslønninger, var der et andet Beløb — og det var betydelig større end det første —, der fulgte med, nemlig det Beløb, der skulde anvendes til Forøgelse af de meniges Lønninger. Det havde de ærede Mindretal ikke noget imod at gaa ind paa, hvorimod de ikke kunde gaa ind paa Løjtnantslønningerne. Ligeledes da vi i 1907—08 behandlede de andre militære Lønningslove, som omfattede Underklasserne, stemte Socialdemokratiet ikke imod, det var ogsaa med til her at forøge Udgifterne paa det militære Omraade. Det har overhovedet været med til enhver Forhøjelse af Lønningerne undtagen Løjtnantslønningerne i 1906 og de Lønninger, der fulgte med Hærordningen fra i Forfjor. En Del af denne Stigning er i Virkeligheden — og det ved det ærede Mindretal godt — fremkommen ved en Stigning af Materialets Priser. Man har Gang paa Gang og mest i Samlingen 1906—07 forøget Beløbene paa Finansloven, fordi man ønskede, at Budgettet saa nøje som muligt skulde stemme overens med de Udgifter, der kunde forventes. I Samlingen 1906—07 forhøjede man paa den Maade forskellige Konti paa Finansloven med omtrent 700,000 Kr. Man har gjort noget lignende senere, og paa den Maade er i Virkeligheden